

som jeg ogsaa udtalte forleden, at den Beretning, som er afgiven af Statens Repræsentanter i Komiteen, bør gøres til Genstand for en nøjere Undersøgelse, ikke fordi jeg i og for sig har nogen Mistanke om, at der skulde være foregaaet noget utilladeligt, men der er Ting, som jeg ikke er i Stand til at trænge til Bunds i paa Grundlag af den korte Beretning, der her foreligger. For saa vidt er jeg altsaa enig med de ærede Medlemmer, som have talt om, at vi maa se at faa aabnet den Dør, som det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) ikke ueffent talte om i Gaar, idet han sagde, at han havde Indtrykket af, at ved denne Beretning var vi førte frem, saa at vi stod foran en Dør, men Døren var ikke aabnet, det var os ikke muligt at se, hvad der var foregaaet i Bankkomiteen. For saa vidt er jeg enig med de Herrer, men derfra og til at udtale den indgribende Mistillid til Bankkomiteen, som har lagt sig for Dagen hos forskellige Medlemmer, er der et meget stort Skridt. Jeg gør opmærksom paa, at i Fjor, da vi havde Bankgarantiloven til Forhandling, blev det af forskellige Medlemmer udtalt, at det var en meget vanskelig Stilling, denne Komité og vel ikke mindst Statens Repræsentanter i den gik ind til; thi hvis de Greb, de foretog sig, lykkedes, vilde vel nok alle sige: Ja, det er soleklart, det var netop det, der skulde gøres, det er ikke noget at takke dem for. Men hvis de foretog et eller andet Fejlgreb, hvad der kunde være menneskeligt og undskyldeligt, vilde Kritikken ubønhørligt falde over dem — saa ubønhørligt, som vi nu have hørt det i disse Dage.

Som sagt, det er ikke min Hensigt direkte at tage disse Folk i Forsvar, men jeg beder ærede Medlemmer erindre, hvad vi alle vidste eller burde have vidst, da vi i Februar i Fjor behandlede Garantiloven, at før den blev forelagt, var der mellem Staten og de fem Banker afsluttet en Overenskomst. Det er denne, der danner Grundlaget for Bankkomiteens Optræden, og der findes følgende Passus: „Komiteen træffer i øvrigt i det hele de Bestemmelser, den maatte anse for hensigtsmæssige for atter at tilvejebringe Ro og Tillid paa Pengemarkedet.“ Det er ret frie Hænder, der derved gives Bankkomiteen, men den Passus kunne vi ikke nu med nogen som helst Ret se bort fra. Det Dokument, jeg her citerer, foreligger i Virkeligheden som det stiltiende anerkendte Grundlag for Bankloven af 15. Februar, og det kan ikke nytte nu bagefter at sige, at denne Lov,

som vi da vedtog, og den alene, danner det Udgangspunkt, hvorfra man bør bedømme Bankkomiteen og dens Handlinger, thi det er givet, at det Grundlag, som Overenskomsten afgiver, forelaa den Gang og var kendt den Gang, vi vedtog Loven. Derfor maa vi, naar vi ville yde fuld Retfærdighed mod Bankkomiteen og dens Handlinger, ogsaa erkende, at det netop baade er Loven af 15. Februar og den Forudsætning, der forelaa for den, der skulde danne Grundlaget for Bedømmelsen af Komiteens Handlinger.

Det første af de ærede Medlemmer, som have henvendt nogle Bemærkninger direkte til mig, var det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Han mindede først om Socialdemokraternes Stilling i Fjor, da Bankgarantiloven var til Behandling, hvorledes deres Ord fører den Gang, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), henviste til videregaaende Konsekvenser, idet han derved mente, at de, der i sidste Instans og maaske haardest, fordi de havde mindst Modstandsevne, kom til at føle Smerten af den Slags Kalamiteter, var og blev her som i Masser af Tilfælde Arbejderne. Det er denne Tankegang, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) nu fornyer, og jeg er i og for sig ikke i nogen Maade uenig med det ærede Medlem, men jeg vil blot henvende Opmærksomheden paa, at i det Øjeblik, det ærede Medlem fremstillede det, som om det var alle andre end Arbejderne, f. Eks. Fabrikterne, som det ærede Medlem nævnedes, vi havde sikret mod at gaa fallit ved denne Bankgarantilov, er dette ikke rigtigt. Det er ikke for at sikre en eller anden Fabrikant mod at gaa fallit eller for at sikre en eller anden Bank mod at gaa fallit, vi have vedtaget Bankgarantien, det se vi f. Eks. ved Detailhandlerbanken. Der er ingen, der tænker paa at holde den oppe. Nej, vi gjorde det for at hindre, at Ulykken skulde brede sig videre ud, end den i første Øjeblik ramte. Og i den Henseende maa jeg fremhæve, at nogle af dem, der have høstet størst Fordel af Bankgarantiloven, ere Arbejderne og ikke mindst Arbejderne i København.

Det er nemlig uomtvisteligt saa, for at nævne et Udtryk, som nylig er benyttet af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, at en eller flere af Bankerne havde indladt sig i vidtløftige Foretagender — for den ene Banks Vedkommende er der nævnt 300, hvor mange det er for Bankerne tilsammen, ved jeg ikke, men